

ศาสดาแห่งอิสลาม(ศ)

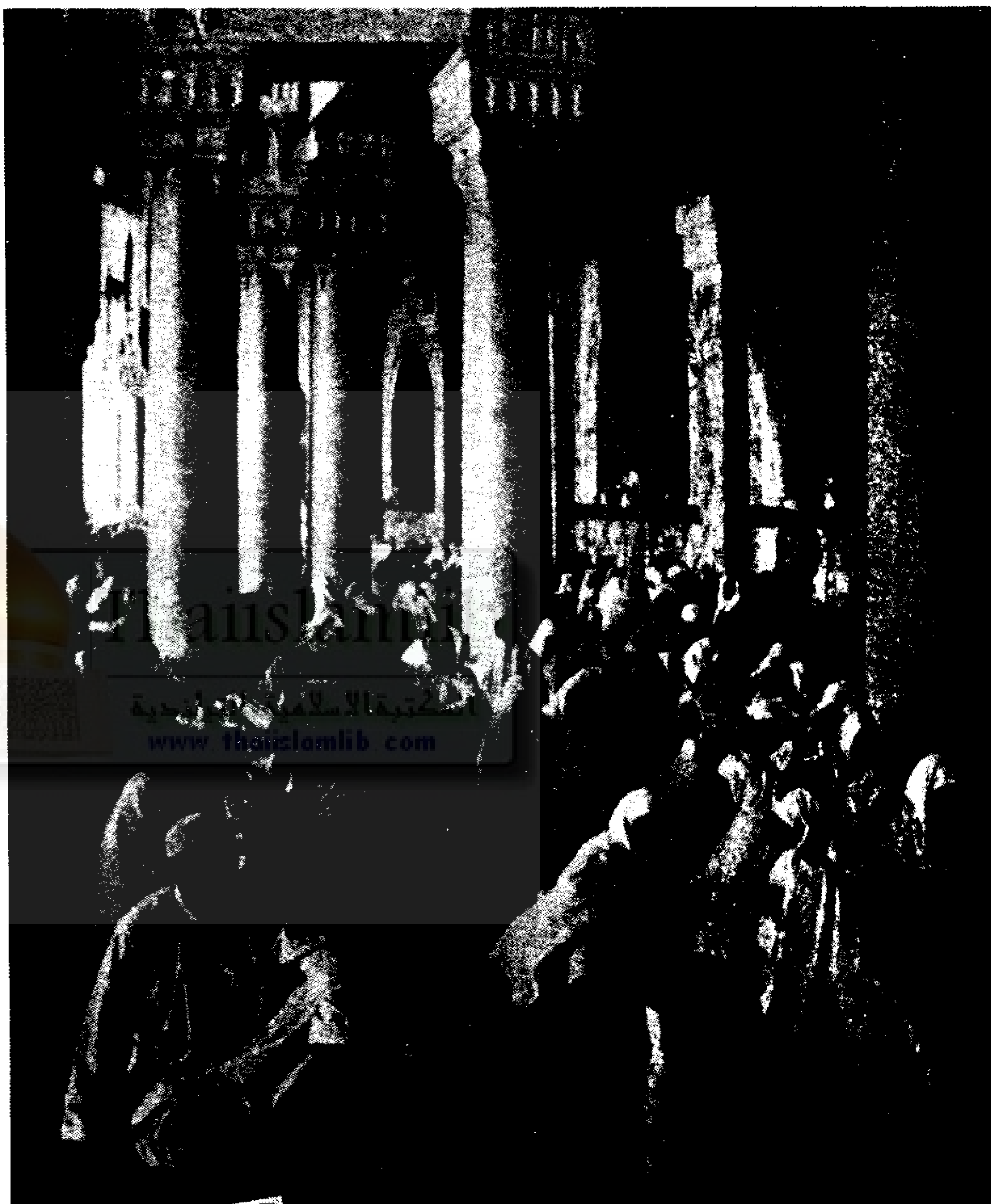
อายะตุลลอฮุเชคญะอูฟร์ ศุบฮานี

ตอนที่ 3

สัญลักษณ์ของพุกุล่าหฺาย

ท่านร่อซูลุลลอฮฺ(ศ)มีวณะว่า : มีคุณลักษณะอยู่ 6 ประการที่เป็นสัญลักษณ์ของผู้กล้าหาญซึ่ง 3 ประการจะพบในถิ่นของตนเอง อีก 3 ประการจะพบในช่วงเดินทาง

- 1) อ่านอัล-กุรอานมากอย่างสม่ำเสมอ
- 2) ไปนมาซที่มีสยิดบ่อย ำ
- 3) รู้จักเลือกมิตรสหายและพื่อน้องเพื่ออัลลอฮฺ (ช.บ.)
- 4) แบ่งปันสิ่งของแก่ผู้ร่วมเดินทาง
- 5) มีมารยาทดีและใจกว้าง
- 6) หยกล้อบ้างแต่ต้องไม่เป็นบาป

ประวัติศาสดา

ศาสนาในดาบสมุทรอาหรับ ก่อนการมาของอิสลาม

ตอนที่ท่านนบีอิบรอฮีม(อ)ได้ปักธงแห่ง 'เตาฮีด'(การยึดมั่นในอัลลอฮฺองค์เดียว) และได้ซ่อมแซมอัล-กะอูบะฮฺด้วยความช่วยเหลือของบุตรสุดที่รักของท่าน คือ นบีอิซมาอิล (อ) นั้นมีกลุ่มชนบางกลุ่มได้เข้ามามีสัมพันธ์กับท่าน ได้รับแสงสว่างแห่งทางนำของท่าน แต่ก็ไม่เป็นที่ซัดมากนักว่า ท่านได้เผยแพร่ศาสนาแห่งการเคารพบูชาพระผู้เป็นเจ้าออกไปมาน้อยเพียงใดจนถึงขนาดก่อตั้งเป็นชุมชนผู้นับถือพระผู้เป็น

เจ้าองค์เดียว

ท่านอะมีร์ลุ่มมูนีน อะลี (อ) อธิบายสภาพการนับถือศาสนาของชาวอาหรับไว้ว่า :

“ประชาชนในสมัยนั้นมีการนับถือศาสนาแตกต่างกันมากมาย สิ่งบิดเบือนนอกรีต นอกกรีต ปรากฏอยู่ทั่วไป บางกลุ่มก็เชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้ามีสภาพเหมือนมนุษย์ บางกลุ่มก็ตั้งชื่อพระเจ้าของพวกเขาตามพระนามของพระผู้เป็นเจ้า (อย่างเช่น ‘ลาต’ ก็มาจาก ‘อัลลอฮ์’ ‘อุซซา’ ก็มาจาก ‘อะซีซ’ เป็นต้น หรือไม่กี่กล่าวพาดพิงไปหาสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ จนกระทั่งท่านศาสดา(ศ) ได้ชี้นำพวกเขาให้ออกจากความหลงผิดทั้งหมด และทำให้พวกเขาได้เรียนรู้สัจธรรม”

การบูชาเจว็ดในแผ่นดินมักกะฮ์เริ่มตั้งแต่ท่านนบีอิบรอฮีม อัล-ค่อลีล(อ) จากไปด้วยความพยายามของ อัมรฺว บินกิศศี แต่ก็เข้าใจกันว่าในตอนเริ่มต้นไม่ได้มีการเชื่ออย่างแพร่หลาย และมีรูปแบบอย่างทุกวันนี้ ในตอนเริ่มแรกนั้นเข้าใจว่า เจว็ดทั้งหลายเป็นเพียงสื่อกลางเพื่อขอความช่วยเหลือในบางเรื่องเท่านั้น จนกระทั่งค่อย ๆ ซึมลึกไปเรื่อย ๆ จนกลายเป็นแนวความเชื่อว่า เจว็ดเหล่านั้นมีอำนาจขึ้นมา เจว็ดต่าง ๆ ที่อยู่รอบอัล-กะอฺบะฮ์ ถือว่าเป็นที่เคารพสักการะของคนทุกเผ่า แต่ก็ยังมีเจว็ดประจำเผ่าที่ได้รับการเคารพสักการะเป็นพิเศษ เฉพาะของแต่ละเผ่า มีการสืบทอดมรดกการดูแลเจว็ดเหล่านั้นด้วย

มีเจว็ดประจำบ้าน ซึ่งคนในครอบครัว ต้องเคารพสักการะ เมื่อจะเดินทางก็จะเอามือมาลูบที่เจว็ดนั้น ถ้าอยู่ในระหว่างเดินทาง ก็จะเก็บเม็ดกรวด หินของท้องทะเลทรายมาไว้กราบไหว้บูชา เมื่อกลับมาถึงบ้าน ก็จะเลือกเอาหินมา 4 ก้อน แล้วกำหนดให้ก้อนหินที่มีลักษณะงดงามที่สุดไว้เคารพบูชา ส่วนที่เหลือก็โยนเข้าเตาไฟ

กล่าวโดยสรุปก็คือ การเคารพบูชาเจว็ด ถือเป็นลัทธิที่มีคนนับถือมากที่สุด มีรูปแบบแตกต่างกันอย่างมากมาย อัล-กะอฺบะฮ์ในสมัยนั้นตามความเป็นจริงก็คือที่รวมของเจว็ดต่าง ๆ ของชาวอาหรับนั่นเอง ซึ่งแต่ละเผ่าก็จะนำไปไว้รอบอัล-กะอฺบะฮ์ 1 รูป รวมเบ็ดเสร็จแล้วก็มากถึง 360 รูปด้วยกัน แม้กระทั่งพวกนศอรอ (คริสเตียน) เองก็ตาม ก็ยังมีการเขียนรูปท่านหญิง

มรฺยัม(อ) ท่านนบีอิซา(อ) รูปของมะลาอิกะฮ์ และเรื่องราวของท่านนบีอิบรอฮีม(อ) ไว้บนเสาและกำแพงของอัล-กะอฺบะฮ์ด้วย

อะบูซุฟยานมักจะนำเจว็ดที่ชื่อ ‘ลาต’ และ ‘อุซซา’ ออกมาให้ประชาชนทั่วไปได้วอนขอในวันอาทิตย์ มีเรื่องเล่าว่า ชายคนหนึ่งจากตระกูลบะนีอุมัยยะฮ์ ชื่ออาบูอะฮฺชะฮะฮ์ ชะฮีด บินอาศ นอนร้องให้อยู่บนเตียงในสภาพเหมือนคนใกล้ตาย อะบูนุญะฮ์ลได้มาเยี่ยมเขา ถามเขาว่า

“ร้องให้ทำไม กลัวความตายซึ่งไม่อาจหนีได้ อย่างนั้นหรือ ?”

ชายคนนั้น ตอบว่า

“ไม่หรอก แต่กลัวว่าหลังข้าจากไปแล้ว ประชาชนจะไม่สักการะบูชา ‘อุซซา’ อีก”

อะบูนุญะฮ์ล จึงตอบเขาไปว่า

“ประชาชนไม่ได้สักการะบูชา ‘อุซซา’ เพราะเจ้าเลย ที่ว่าเมื่อเจ้าจากไปแล้วเขาก็จะเลิกนับถือด้วย”

สิ่งที่ได้กล่าวไปนั้น เพื่อบรรยายให้เห็นสภาพของคาบสมุทรอาหรับ ที่เต็มไปด้วยรูปเจว็ดจากบ้านสู่ทะเลทราย จากบ้านของสิ่งถูกสร้าง จนถึงบ้านของพระผู้สร้าง

จากผลของการสักการะบูชาเจว็ดอันหลากหลายนี้เอง ที่เป็นต้นเหตุให้เกิดการขัดแย้ง สงคราม และการทำลายล้างซึ่งกันและกัน ซึ่งผลสรุปของมันก็คือ ความเสื่อมทรามทั้งด้านวัตถุ และจิตใจของผู้คนสมัยนั้น

ท่านอะมีร์ลุ่มมูนีน(อ) กล่าวพาดพิงถึงชาวอาหรับก่อนการมาของอิสลามไว้ในคุณบะของท่าน (อ) ดังนี้

“อัลลอฮ์ (ช.บ.) ได้ทรงแต่งตั้งท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ให้ทำหน้าที่เผยแพร่อิสลามของพระองค์ เพื่อทำหน้าที่ตักเตือนชาวโลกและกำหนดให้ท่าน (ศ) เป็นผู้รักษาพระบัญชาจากเบื้องบน ในสภาพเช่นนั้น พวกท่าน ชาวอาหรับเอ๋ย พวกท่านมีศาสนาที่เลวร้ายที่สุด มีชีวิตอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เสื่อมทราม นอนท่ามกลางก้อนกรวด ก้อนทราย ดื่มน้ำที่สกปรกไร้รสหวาน กินอาหารสกปรกดิบดิบ หลังเลือดของกันและกัน ตัดญาติขาดมิตร รูปเจว็ดกลาดเกลื่อนไปทั่ว ความชั่วและการทำบาปแพร่กระจายอยู่ในทุกชุมชน

การเคารพบูชาเจว็ด ถือเป็นลัทธิที่มีคนนับถือมากที่สุด มีรูปแบบแตกต่างกันอย่างมากมาย

**บรรดานักคิด
ของชาวอาหรับ
สมัยนั้นก็ยัง
ยอมรับว่าผู้หญิง
มีฐานะที่ไม่ต่าง
กับสัตว์ตัวหนึ่ง**

ของพวกเขา”

ฐานะภาพของหญิง ในหมู่ชาวอาหรับ

ในเรื่องนี้ อัล-กุรอานได้กล่าวต่าหน้อย่างรุนแรงถึงพฤติกรรมอันชั่วช้าของพวกเขาอย่างเช่น ผิงลูกสาวทั้งเป็น ดังนี้ว่า :

﴿ وَإِذَا الْمَوْؤُودَةُ سُئِلَتْ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ﴾ التَّكْوِيم : 8-9

“เด็กสาวที่ถูกผิงทั้งเป็นถูกถามว่า ด้วยบาปอะไรหรือที่เธอถูกสังหารเช่นนี้ ?” (อัล-ตักวีร : 8-9)

มนุษย์อะไรช่างใจคอโหดร้ายเช่นนี้ เลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเองยังกล้าทำได้ปานนั้น เสียงร้องเรียกโหยหวนของเด็กน้อยไม่ส่งผลอะไรต่อประสาทหูและสามัญสำนึกของเขาเลย กระนั้นหรือ ?

กลุ่มคนแรกที่มีพฤติกรรมเยี่ยงนี้คือ ชนเผ่าบะนีตะมีม เรื่องมีอยู่ว่า นูอุมาน บินมุนษิร ผู้บัญชาการทหารอิรักจัดกองทัพมา เพื่อสร้างความปราชาให้กับกองทัพของฝ่ายตรงข้าม เขาได้รับทรัพย์สิน และจับเด็กสาวของฝ่ายตรงข้ามไว้เป็นเชลย ตัวแทนของฝ่ายบะนีตะมีม รีบรุดมาพบเขา ต้องการที่จะให้เขาปล่อยเด็กสาวเหล่านั้นให้เป็นอิสระ แต่อันเนื่องจากเด็กสาวบางคนได้แต่งงานกับเชลยคนอื่นในคุกไปแล้ว เขาจึงให้เด็กสาวเหล่านั้นเลือกว่า พวกนางจะตัดสายสัมพันธ์ญาติพี่น้อง แล้วใช้ชีวิตอยู่กับสามีของพวกนางในแผ่นดินนั้น หรือว่า จะหย่าขาดจากสามีแล้วกลับไปยังบ้านเกิด ลูกสาวของกอยซุ บินอาศิม เลือกที่จะมีชีวิตอยู่อย่างสามี-ภรรยา จึงทำให้พ่อผู้ชราของนางซึ่งมีฐานะเป็นตัวแทนของเผ่าบะนีตะมีมเกิดความรู้สึกเจ็บปวดต่อปฏิกิริยาของลูกสาวตนเอง เขาได้สัญญากับตัวเองว่าต่อแต่นี้ไป ถ้าเขามีลูกสาว เขาจะทำลายให้หมดไม่เหลือซากตั้งแต่วันแรกที่คลอดมาเลย ประเพณีเช่นนี้ก็ค่อย ๆ แพร่กระจายออกไป กลายเป็นประเพณีปฏิบัติของหลายชนเผ่า

เมื่อกอยซุ บินอาศิม ได้เข้าพบท่านศาสดา (ศ) ชาวอันศอรคนหนึ่งถามเขาเกี่ยวกับลูกสาวของเขา เขาตอบว่า

“ข้าพเจ้าได้ผิงลูกสาวทั้งเป็นของข้าพเจ้าทุกคนในดิน และไม่เคยรู้สึกอะไรเลย มีอยู่ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าอยู่ในช่วงเดินทาง ภรรยาของข้าพเจ้าตั้งครรภ์อยู่ใกล้จะคลอดแล้ว บังเอิญการเดินทางครั้งนั้นใช้เวลานานมาก หลังจากกลับมา ข้าพเจ้าได้ถามเรื่องการคลอดว่าเป็นอย่างไรบ้าง นางตอบว่า เด็กแท้งด้วยสาเหตุบางประการ ซึ่งที่จริงแล้วนางได้คลอดลูกเป็นหญิง และกลัวข้าพเจ้าจึงได้นำไปฝากให้ญาติได้เลี้ยงไว้ หลายปีต่อมา เด็กคนนี้ได้เริ่มโตเป็นสาว ซึ่งข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับลูกสาวของตัวเองเลย กระทั่งวันหนึ่ง ข้าพเจ้านั่งอยู่ภายในบ้าน มีเด็กสาวคนหนึ่งก้าวเข้ามาในบ้าน ตามหาแม่ตนเอง หล่อนเป็นเด็กสาวที่หน้าตางดงาม ผิวพรรณผ่องใส แต่งตัวดี ข้าพเจ้าจึงได้ถามภรรยาว่า เด็กสาวหน้าตาน่าเอ็นดูนี้เป็นลูกสาวใคร? นางตอบพร้อมน้ำตาว่า ลูกสาวของท่านที่คลอดตอนที่ท่านเดินทางไปต่างเมือง ฉันได้ปกปิดเอาไว้ เพราะกลัวท่านจะรู้ ข้าพเจ้านิ่งเงียบต่อหน้านางอันหมายถึง ฟังพอใจต่อคำพูดของนาง ซึ่งนางคิดว่า ข้าพเจ้าคงจะไม่แตะต้องเลือดอันบริสุทธิ์ของเด็กน้อย เลิกล้มความคิดที่จะผิงเธอทั้งเป็น ดังนั้น วันหนึ่งภรรยาของข้าพเจ้าจึงออกจากบ้านด้วยความมั่นใจ ข้าพเจ้าจึงได้จูงมือลูกสาวของข้าพเจ้าไปที่ห้างไกลผู้คน เพื่อปฏิบัติตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับตนเอง เริ่มต้นขุดหลุมด้วยมือตัวเอง ขณะทำการขุดอยู่ เด็กน้อยถามด้วยความไร้เดียงสาอยู่ตลอดเวลาว่า ขุดหลุมทำไม ? หลังจากขุดเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจึงจับแขนของเด็กน้อยค่อย ๆ หย่อนลงไปหลุม เอาดินฝังกลบตามไป โดยที่ไม่ใส่ใจต่อเสียงร้องของเธอ เด็กน้อยร้องอย่างตกใจถามข้าพเจ้าว่า พ่อจ๋า ท่านจะเอาฉันซ่อนไว้ในนี้ แล้วไปพบแม่แต่เพียงลำพังหรือ ? แต่... ข้าพเจ้าก็ยังคงเอาดินกลบหลุมไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมิดหลุม ไซ้แล้ว สิ่งที่สร้างความระทมทุกข์ให้แก่ข้าพเจ้ายิ่งกว่าสิ่งใด ก็คือเรื่องนี้ ...”

เมื่อคำพูดของกอยซุ บินอาศิมสิ้นสุดลง ท่านศาสดา(ศ)หลังน้ำตาคลอเบ้าตา แล้วมีวาจะว่า

“การกระทำเยี่ยงนี้ ช่างโหดร้ายอำมหิตเหลือเกิน ผู้ใดไร้เมตตา เขาย่อมจะไม่ได้รับความเมตตา”

สถานะทางสังคมของ ผู้หญิงในโลกอาหรับ

ผู้หญิงในหมู่ชาวอาหรับสมัยก่อน เปรียบเสมือนกับสินค้าที่ซื้อขายแลกเปลี่ยนได้ ไม่มีสิทธิใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่า สิทธิทางสังคม ส่วนตัว หรือ สิทธิทางการสืบมรดก บรรดานักคิดของชาวอาหรับสมัยนั้นก็ยังยอมรับว่าผู้หญิงมีฐานะที่ไม่ต่างกับสัตว์ตัวหนึ่ง จังอยู่ในฐานะเช่น ทรัพย์สินของผู้เป็นเจ้าของ

ส่วนใหญ่แล้ว อันเนื่องจากความกลัวการยากจน การเสื่อมเสียเกียรติยศ พวกเขาจึงไม่ยอมให้เธอมีชีวิตอยู่ แม้เพียงวันแรกของการลืมตาดูโลก พวกเขาอาจใช้วิธีผลักลูกสาววัยแบเบาะของตนเองจากยอดเขาสูงลงไปยังหุบเขาลึก หรือไม่ก็จับกดน้ำให้ตาย (นะอฺซุบิลลาฮฺ มินชาลีก) หรือวิธีการอื่นตามใจชั่วของตัวเองปรารถนา ซึ่งในเรื่องนี้ อัล-กุรอาน (คัมภีร์จากเบื้องบนของพวกเรา และเป็นเสมือนกับตำราทางประวัติศาสตร์ และขุมความรู้ที่หน้าเชื่อถือที่สุด ซึ่งไม่เคยได้รับการสังคายนาเลย แม้ตามทัศนะของนักบูรพาคดีตะวันออก) ได้กล่าวในเรื่องทำนองนี้ไว้ว่า

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ
يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ
يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿النحل : ٥٨-٥٩﴾

“เมื่อบางคนในหมู่พวกเขาได้รับการแจ้งข่าว (ภรรยาของเขาคลอดลูกสาวออกมา)ว่า เป็นผู้หญิง หน้าตาของเขาจะเปลี่ยนกลายเป็นหมองคล้ำขึ้นมาทันที และอยู่ในสภาวะโกรธจัด หลีกหนีออกไปจากกลุ่มของตนเองอันเนื่องจากข่าวอัปมงคล(ตามความคิดของตนเอง)ที่เขาได้รับ (ไม่รู้ว่าจะทำประการใด) จะเก็บทารกน้อยไว้ อย่างอดสู หรือจะเก็บฝังไว้ในดิน สิ่งที่เขาขาดสติใจไม่เลวร้ายเกินไปหรือ?” (อัน-นะฮฺล : 58-59)

ยังมีพฤติกรรมในเชิงกดขี่ทางเพศอีกมากมาย ที่ปรากฏอยู่ในหมู่ชาวอาหรับสมัยก่อน เช่น การโก่งสินสอดด้วยวิธีการต่าง ๆ แต่เพื่อมิให้บทความเชิงวิชาการของเรามีขนาดใหญ่เกินไป จึงขอ

เชิญชวนให้ท่านผู้สนใจหาอ่านได้จากตำราประวัติศาสตร์ที่เป็นที่ยอมรับของอุลมะมาห์ทุกฝ่าย อย่างเช่น ‘ตารีค ฎุอบะรี’ ‘ชีเราะฮฺอิบนิฮิซาม’ ฯลฯ สิ่งที่น่ามากกล่าวไว้ในบทความเหล่านี้ มีจุดประสงค์เพื่อฉายภาพประวัติศาสตร์ของคนรุ่นก่อนให้เห็นอย่างกระจ่างชัด อันจะนำมาเป็นคำตอบสำหรับคำถามที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต เกี่ยวกับการวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมของคนรุ่นต่อมาหลังจากที่ได้รับอิสลามแล้ว ว่ามีส่วนสัมพันธ์ในเชิงพฤติกรรมกับชนรุ่นก่อนหรือไม่ อย่างไร ? ท้ายที่สุดแล้ว ผู้อ่านก็จะได้ไม่เกิดความรู้สึกของการกลางแกลงสงสัยอันจะนำไปสู่การแตกแยกทั้งนี้ทั้งนั้น บทวิเคราะห์ที่จะเกิดขึ้นต้องวางอยู่บนความจริงทางประวัติศาสตร์ และข้อมูลทางวิชาการอันบริสุทธิ์

ตรวจสอบเล็กน้อย

หากท่านผู้อ่านผู้ทรงเกียรติ ได้พิจารณาเรื่องสิทธิสตรีในอิสลามแล้ว ก็จะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ว่า กฎเกณฑ์และข้อกำหนดต่าง ๆ ที่ท่านศาสดา(ศ)นำมาเพื่อยกระดับฐานะของผู้หญิง โดยเฉพาะ อันเป็นประจักษ์พยานยืนยันถึงความจริงแท้ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวท่านศาสดา(ศ)กับโลกแห่งวะฮฺยู เพราะจะมีข้อความใดที่แสดงถึงความเป็นห่วงอนาทรร้อนใจ และให้เกียรติต่อสตรีจะยิ่งใหญ่ และสูงเด่นไปกว่าวณะของท่านศาสดา (ศ) ที่กล่าวในคฺฎุบะฮฺ ‘ฮัจญะตุล วิดาอ์’ เป็นเชิงสิ่งเสียสำหรับผู้ชายทุกคน(ประกอบกับการที่มีอายะฮฺอัล-กุรอาน และอัล-ฮะดีษ เป็นจำนวนไม่น้อย ยืนยันความเป็นจริง ตามสิทธิที่พวกนางควรจะได้รับอย่างมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี อีกทั้งได้เรียกร้องเชิญชวนให้ผู้ปฏิบัติตามคำสอนอันทรงสัจจะนั้นได้ปฏิบัติต่อพวกนาง อย่างเมตตาเอ็นดู) ความว่า

“โอ้ชายมุสลิมทุกคน พวกท่านมีสิทธิเหนือผู้หญิง และพวกนางก็มีสิทธิเหนือพวกท่านด้วย จงอย่าเตือนให้พวกนางทำสิ่งเหล่านั้นให้ดี เพราะพวกนางเป็นผู้ช่วยเหลือที่ดียิ่งของพวกท่าน... สิ่งใดที่ท่านได้บริโภคมัน ก็จงมอบสิ่งนั้นกับพวกนางด้วย สิ่งใดที่ท่านใช้มันสวมใส่ ก็จงให้นางได้สวมใส่สิ่งนั้นด้วย” ❁

จะมีข้อความใดที่แสดงถึงความ เป็นห่วงอนาทรร้อนใจ และให้เกียรติต่อสตรี จะยิ่งใหญ่ และสูงเด่นไปกว่าวณะของท่านศาสดา (ศ) ที่กล่าวในคฺฎุบะฮฺ ‘ฮัจญะตุล วิดาอ์’